

[Poul Møller.]

Hækkerup var også inde på det — at investeringerne trods tvangslånet ikke faldt i 1957. Med den begrundelse siger regerings-tilhængerne „æh-bæh“ til os, der påstod, at tvangslånet ville ramme investeringerne. Men denne betragtning kan de spare sig, for de vil vel næppe bestride, at investeringerne kunne være steget mere uden tvangslånet, og de vil næppe heller med vægt kunne anfægte, at investeringer, der i højere grad finansieres af egne midler, er billigere end investeringer, der finansieres af andres midler til en renteudgift for den pågældende investor.

Jeg skal derfor spørge den højtærede finansminister, om han også fortsat ønsker at opkræve tvangslånet. Jeg er desværre overbevist om, at det er mest sandsynligt, at jeg får et for mig negativt svar. Men der gives også andre muligheder. I en artikel den 4. juli i Dagens Nyheder gik kontorchef i Industrirådet Jørgen Jensen ind for, at regeringen fremskyndede udleveringen af obligationer til tvangslånets betalere. Den højtærede finansminister har ganske vist kaldt det en ejendommelig idé, skønt det vel slet ikke er så forfærdelig ejendommeligt, at man giver en obligation til gengæld for et lån — det er tværtimod noget særdeles almindeligt. Og det ville i hvert fald betyde, at de kassehensyn, som tidligere har været fremhævet imod tvangslånets ophævelse, ville miste deres argumenterende værdi. Finansministeren fik jo så de penge, han skulle have, og han kom af med de obligationer, han alligevel før eller siden skal af med. Når de skal udstedes — og det skal de jo ifølge loven — er det vanskeligt at se, hvorfor det skulle være en fordel at udskyde deres udlevering. Vi burde dog efterhånden have lært, at det slet ikke er økonomisk mere ansvarsbevidst at skyde problemerne ud til en uvis fremtid; der er ingen som helst grund til at tro, at tvangsobligationernes udlevering vil afstedkomme mindre ravage på obligationsmarkedet i 1962 end i 1958.

Jeg er i den lykkelige situation, at jeg i disse betragtninger ved mig helt i overensstemmelse med de ærede ordførere for det radikale venstre og for retsforbundet. Det ærede medlem hr. A. C. Normann har for nylig i en tale i Hovborg udtalt sig til fordel for en sådan tidlig udlevering af disse

obligationer, hvorved tvangslånet i nogen grad vil blive lempet. Og det ærede medlem hr. Niels Andersen har varmt anbefalet denne fremgangsmåde i en artikel i Jyllands-posten. Nu ved jeg godt, at vi altid bliver skoset, hvis vi prøver på at anføre, hvad de ærede medlemmer har sagt, i alt fald før valget, men vi må vel have lov at anføre, hvad de har sagt efter valget og i denne sommer. Jeg tør måske derfor gå ud fra, at de ærede medlemmer vil bekræfte disse udtalelser i dag, og jeg vil være overordentlig tilfreds, såfremt de vil tilføje, at de stadig nærer den samme opfattelse, som de gjorde for få måneder siden. Så kan vi nemlig komme på talefod og på dette område nå frem til det samarbejde, som den højtærede statsminister udtalte sig for i sin åbningstale.

I denne tale har jeg ikke kunnet finde nogen bemærkning om, at regeringen agter at fremskynde udbetalingen af den bundne opsparing fra 1951-52. Jeg har derimod af en tale, som den højtærede finansminister har holdt i sommerens løb, fået det indtryk, at finansministeren ville gå med til en sådan udbetaling. Tør jeg spørge den højtærede minister, om denne plan er droppet, om den kun var en af den højtærede ministers spøgefuldheder, en lille sommerspøg blandt mange andre, eller om den højtærede minister stadig mener, hvad han sagde i Rønne for få uger siden?

Skal vi øge produktionen, give folk lyst til at tage et ekstra nap i form af overarbejde eller ekstraarbejde, skabe større risikovillighed og nyt initiativ, så er det imidlertid ikke nok at røre ved tvangslånsproblemerne, så er det nødvendigt, at vi i det hele indretter vor lovgivning med dette mål for øje. Ingen del af vor lovgivning indvirker så stærkt på befolkningens økonomiske adfærd som skattelovene. Det er beskatningen af den sidst tjente krone, der bestemmer, hvor mange der vil tage overarbejde, og hvor mange hustruer der vil bidrage til den samlede indkomst ved erhvervsarbejde. Det er skattereglerne, der er afgørende for jævne borgeres opsparingsmuligheder og opsparingslyst, og det er det samlede skattetryk, der hviler på befolkningen, der afgør omfanget af de goder, staten må stille til rådighed for borgerne. Et stigende skattetryk avler uvægerligt et stigende pres på de